

Pikkutassut tarinoivat

Marianne Mattila

Pikkutassut tarinoivat

KERTONUT JA KUVITTANUT

MARIANNE MATTILA

Omistettu Linnealle ja Helmille

Sini: Yötaivas

Olipa kerran tyttö nimeltään Yönsini, joka rakasti sinistä väriä. Hän halusi maalata huoneensa katon siniseksi ja siihen kultaisia tähtiä. Yönsini oli haaveillut öisestä taivaasta siitä asti, kun hän pienenä näki tähdet ensimmäisen kerran.

- Mitähän tähtien takana on? tyttö ihmetteli.

Öisin hän haaveili lentävänsä kauas äärettömään avaruuteen.

Eräänä aamuna Yönsini kertoi vanhemmilleen toiveensa. Ilomielin he lupasivat auttaa. Jo seuraavana päivänä he toivat tytön huoneeseen suuren purkillisen tummansinistä maalia, siveltimen ja tikapuut, sekä pienen purkillisen kultamaalia. Tyttö halusi maalata kaiken itse.

Kun illan hämy laskeutui, oli katto maalattu ja siinä tuikki lukemattomia kirkkaita tähtiä. Lattiallakin oli sinisiä ja kultaisia läiskiä. Myöhemmin illalla, kun tuli pimeää, katto muuttui yhtäkkiä oikeaksi tähtitaivaaksi! Heti kun Yönsini sulki silmänsä maalatun tähtitaivaan alla, hän saattoi lentää kauas tähtien toiselle puolelle.

Puna: Autiotalon kukka

Olipa kerran erään autiotalon vanhassa puutarhassa hehkuvan kaunis punainen kukka. Se oli pioni, joka loisti aamuauringon valossa. Muuan yksinäinen tyttö, Roosa nimeltään, sattui näkemään sen.

- Tuo olisi kaunis minun korvani takana, ajatteli Roosa ja hyppäsi ojan yli pihaan.

- Älä poimi minua, pyysi kukka. Tässä voin ilahduttaa muitakin, jos annat minun jäädä. Kaikki ohikulkijat näkevät minut.

- Saisinkohan paljon ystäviä, jos poimisin tuon kukan korvani taakse, Roosa pohti. Mutta sitten en näkisi kukkaa täällä huomenna. Eikä tuo vanha mies, joka juuri kävelee ohi, näkisi sitä.

Roosa mietti. Hän hyppäsi ojan yli tielle. Sitten hän loikkasi taas takaisin autiotalon pihaan. Lopulta hän jätti pioninkukan puutarhaan ja meni kotiin. Kotona hän pyysi äidiltä punaista kangasta, lankaa ja sakset. Kankaasta Roosa askarteli itselleen hienon kukkasen ja pani sen korvansa taakse. Hänen kukkansa hehkui aivan yhtä kauniisti kuin autiotalon aamuinen pioni.

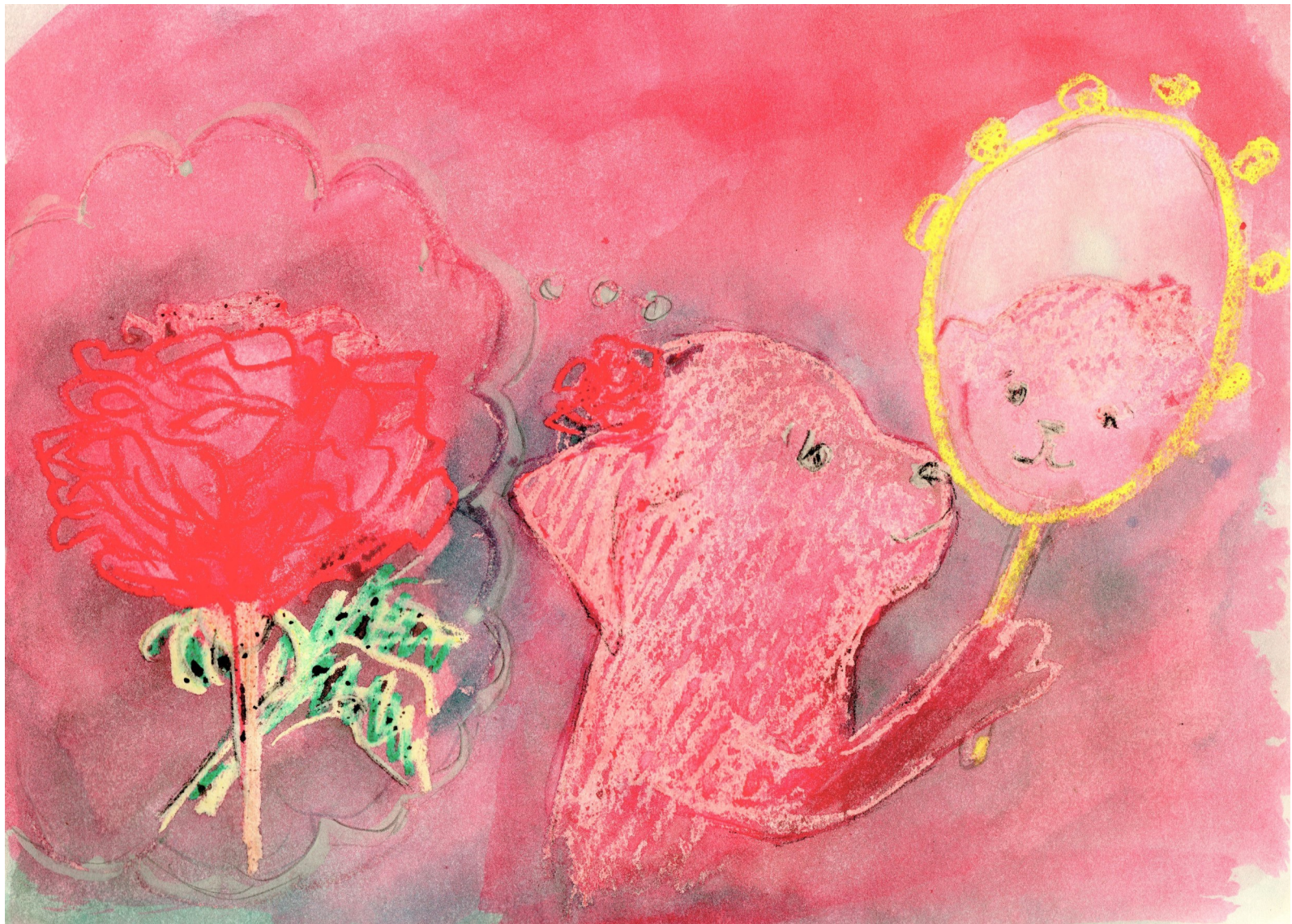
Seuraavana päivänä Roosa kulki autiotalon ohi kukka korvansa takana. Häntä vastaan tuli tyttö, joka katseli ihaillen Roosan tekemää kukkaa.

- Voisitko opettaa minuakin tekemään tuollaisen kukkasen? tyttö kysyi.

Roosa tunsu sydämensä hypähtävän onnesta.

- Ilomielin! hän huudahti.

Käsi kädessä tytöt lähtivät juoksemaan. Iloinen nauru kaikui autiotalon puutarhaan, jossa hymyilevä pioni nosti katseensa kohti aurinkoa.

Kelta: Auringonpoika pelastaa maailmaa

Olipa kerran urhea poika, joka halusi suorittaa suuria tekoja. Eräänä myöhäiskesän aamuna hän painoi kruunun päähänsä ja sanoi:

- Olen Auringonpoika ja lähdän pelastamaan maailmaa.

Poika ratsasti reipasta ravia jalolla hevosellaan. Pian hän saapui suuren keltaisen pellon laidan. Kaksi pientä tyttöä, Sari ja Mari, istuivat isolla kivellä pellon reunassa.

- Voinko pelastaa teidät? kysyi Auringonpoika.

- Juuri sitä me odotimme. Olemme kävelleet koko aamun ympäri tätä peltoa. Olemme etsineet perhosia kutsuaksemme niitä vierailulle meidän puutarhaamme. Emme jaksakaan kävellä enää yhtään askelta. Voisitko viedä meidät kotiin hienolla hevosellasi?

Auringonpoika ilahtui, kun sai pelastaa Sarin ja Marin. Uupuneet tytöt kiipesivät uljaan ratsun selkään ja poika vei heidät turvallisesti kotiin. Näin Auringonpoika, Sari ja Mari tapasivat ja heistä tuli elinikäisiä ystäviä.

Viher: Sammakkoipoika

Kauan sitten kaukana vihreän metsän siimeksessä asui poika nimeltään Vihervä. Hän asui pienessä mökissä suuren kuusen juurella. Olikohan poika noiduttu, sillä aina kun hän puhui, hänen suustaan tuli sammakoita? Siitä syystä Vihervä yritti olla puhumatta. Hän halusi pysytellä metsässä, ettei häntä kiusattaisi. Koko metsä vilisi sammakoita, sillä pojan oli aika vaikea olla hiljaa.

Vihervän onneksi suloinen tyttö nimeltään Kurnutar, oli kävelyllä juuri siinä metsässä. Joka puolella metsää hyppelevät sammakot kertoivat tytölle, että syvällä metsän uumenissa asui noiduttu poika. Jotkut tytöt pelkäävät tai inhoavat sammakoita, mutta Kurnutar ei niitä arastellut. Siksi hän lähti rohkeasti etsimään noiduttua poikaa.

Metsän keskeltä Kurnutar löysi sammakoiden ympäröimän pojan ja antoi tälle suudelman. Samalla hetkellä taika raukesi ja Vihervä sanoi : - Kiitos!

Eikä suusta tullut yhtään sammakkoa. Poika oli niin onnellinen, että tunsi olevansa aivan kuin satuprinssi!

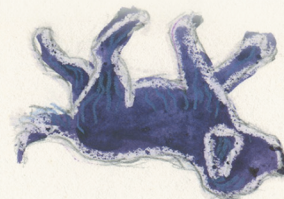
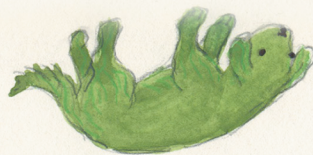
Ehkä arvasitkin, että Vihervä ja Kurnutar rakastuivat toisiinsa ja menivät naimisiin. He rakensivat yhteisen talon metsän keskelle. Ja talon puutarhaan tehtiin sammakoita varten oma lammikko.

Liila: Ilta-auringon haltijatar

Kaukana pienen kylän laitamilla oli ennen talo, joka oli maalattu violetiksi. Talo sijaitsi kukkulalla, aivan pienen kirkasvetisen järven rannalla. Auringon laskiessa järvi kimalteli illan valossa. Ken sitä katseli, tunsu olonsa iloiseksi ja vapaaksi.

Talossa asui kaunis haltijatar. Hänen hehkuva kauneutensa säteili myötätuntoa ja anteellaisuutta. Haltijatar osasi poimia iloisia ajatuksia laskevan auringon säteistä. Auringon laskiessa hän keräsi niitä ja lähetti tuulen mukana kaikille kylän asukkaille. Asukkaat eivät tienneet, mikä teki heidät niin iloiseksi aina auringonlaskun aikaan. He vain hymyilivät ja olivat ystävällisiä kaikille.

Ihana kirja erivärisistä koiranpennuista

Pikkutassut kertovat tarinoita Sarille, Marille ja Jerille. Pentujen tarinat ovat kuvauksia ystävydestä, haaveista ja innostuksesta. Kirjasarjassa on aiemmin ilmestynyt *Pikkutassujen kasvikirja*.

Marianne Mattila on palkittu kuvataideopettaja, joka on kirjoittanut ja kuvittanut tarinoita jo lapsena. Kymmenen pientä koiranpentua syntyivät kirjailijan omien tyttärien ollessa pieniä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

9 789528 019268